

desuagtet skulde det have paadraget sig Ansvar. Det forekommer mig, at det ikke gaaer an at antage, at Rigsdagen, naar der i selve Loven bruges det Udtryk, at Udbetalingen skal ske der og der, kan have meent, at Ministeriet skulde være forpligtet til at opfylde dette Lovens Bud og endda paadrage sig et Ansvar. Jeg mener, altsaa, at paa den Tid var det givet, at Rigsdagen betragtede Sagen paa den Maade, at Ministeriet var berettiget til at gjøre Udbetalingen. Naar man nu indvender: Ja, men vi ere senere komne til en anden Anstuelse, vi ere senere komne til at indsee, at det er urigtigt, at Ministeriet kunde gjøre saadanne Udbetalinger, medmindre Summen er bevilget i Finantsloven, eller den senere bevilges ved en Afstemning af Rigsdagen, da forekommer det mig, at Ministeren maa være berettiget til at svare: Ja, det Spørgsmaal foreligger ikke nu, paa hvilken Maade Loven rigtigt affattes; der spørges ikke nu: Skal der, naar der gives en Gageringslov, være en udtrykkelig Bevilling tilstede, for saavidt Loven maatte komme til Anvendelse, inden en Finantslov kan bevilge Pengene; men det Spørgsmaal, der foreligger, er dette: Har jeg, Ministeren, ved at gjøre Udbetalingen handlet i Dereensstemmelse med de anerkjendte Grundsætninger, da Pengene udrededes, og dersom Ministeriet har gjort det, kan man ikke bagefter sige: Ja, der er alligevel et Ansvar; vi ere komne til en rigtigere Anstuelse. Dette kan ikke have tilbagevirkende Kraft. Ethvert Regnskab maa i mine Tanker bedømmes med Hensyn til den Tid, da det bliver aflagt; var det lovligt dengang, kan det ikke blive ulovligt, fordi der medgaaer 2½ Aar, inden Rigsdagen kommer til at tage Beslutning over Regnskabet. Den mellemliggende Tid kan aldeles ikke have nogen Indflydelse. Det kan ikke indvirke paa Ministeriets Stilling, om der i en senere Lov er taget saadanne Bestemmelser, hvoraf det fremgaaer, at Rigsdagen og Ministeriet ere blevne enige om en anden Betragtningssaaende. Det fremgaaer altsaa efter

min Mening klart, at Ministeriet har handlet lovligt; man kan altsaa ikke sige, at der er handlet imod Loven, og derfor skal der Bevilling til. Dette angaaer de 3 første Udgiftsposter Pag. 9 § 30, 2,800 Rd., 1,400 Rd. og 1,833 Rd. 2 Mk. Med Hensyn til den næste Post, som angaaer Rationer, da skjønner jeg ikke rettere, end at det Spørgsmaal er afgjort ved den Afstemning, som fandt Sted under § 24 (Indenrigsministeriet). Naar der ved at antage Mindretallets Forslag om Antallet, de 1000 Tdr. Havre, er bevilget Gjenstanden, er Spørgsmaalet det samme her. Der er bevilget et Antal Rationer til en calculeret Priis, og det forekommer mig, at den ærede Forsamling vilde aldeles komme i Strid med sig selv, hvis man tænkte sig, at Afstemningen blev af den Bessaffenhed, at Ministeriet var berettiget til uden Ansvar at anskaffe 1000 Tdr. Havre, for hvilken Sum det var nødvendigt, men derimod var det ikke berettiget til at anskaffe Rationer eller et vist Quantum, som skal leveres til Brødet. Hvad angaaer Spørgsmaalet om Capitelstarten, da er det i den sidste Meerudgift 2,110 Rd. 50½ ø, Spørgsmaalet træder frem. Med Hensyn til denne Post er Udvalget enigt og Grunden, som taler for, at de i Loven bevilgede Gjenstande ikke behøve at billiges ved Rigsdagens Beslutning, om ogsaa Pengebeløbet er overskredet, taler ligesaa stærkt for Kornvare, som skulle udredes efter Capitelstart, som naar Gjenstanden, der skal anskaffes, er 1000 Tdr. Havre. Da det Samme gjælder om begge Dele, vilde det være en aabenbar Modsigelse, om den ærede Forsamling kom til en modsat Beslutning i det ene Tilfælde af den, der var tagen i det andet.

Rettelser.

Nr. 15, Sp. 196, Lin. 10 f. n.: „Sogneforstanderskabet“ læs: „Sognefogden“